

Hồi 5

Tam Kiếm Thành Danh

N

ược đồng bạn tiếp trợ, Lạc Chánh tránh được hai đòn hiểm độc của đối phương:

Tuy nhiên, oai phong của y cũng kém giảm đi phần nào.

Y hất đầu lên, như con sư tử chồm mình, cao giọng thốt:

- Điện hạ, tướng quân và phu nhân lui ra gấp, để bản tăng thu thập con bé này!

Y khoa tay, chuẩn bị tấn công.

Bát điện hạ gọi gấp:

- Đại sư phụ nương tay một chút nhé! Tuyệt đối không hạ sát nàng!

Lạc Chánh trừng mắt, quát:

- Tiệp tỳ chưa quỳ xuống thọ tội, thế còn chờ bản tăng ra tay phải không?

Mạnh Lệ Ty không hề nao núng, cười lạnh thốt:

- Cầm cái mồm thú vị của sư hổ mang người lại đi! Bốn cô nương định lấy đầu người, trừ hại cho dân lành đây, người không sợ chết sao mà còn khoác lác?

Mỹ Hỷ vừa run sợ vừa cầu nhàu:

- Bát ca còn dùng dưỡng làm chi thứ gái hung hãn đó? Cứ gọi quan quân vào đây, giết quách nàng là hơn!

Dận Lễ mỉm cười:

- Nàng đâu phải là con gái họ Triệu! Tôi cần phải bắt sống nàng?

Mỹ Hỷ kêu lên:

- Không phải? Tại sao bắt nàng mang về đây?

Châu Khâm đáp:

- Bản tăng không biết mặt Triệu tiểu thư, nàng này lại ngủ trên giường của Triệu tiểu thư, vì vậy bản tăng bắt lầm!

Mạnh Lệ Ty cười lạnh:

- Đúng đó! Ta sớm biết các người thế nào cũng đến bắt người. Nên ta nấp sẵn trong phòng, chờ các người nạp mạng!

Nhan Minh hét:

- Nói nhảm! Làm sao người biết ta sai người đến đó, bắt cóc gái họ Triệu?

Mạnh Lệ Ty ung dung đáp:

- Đừng tưởng các người bàn sự bí mật trong phòng kín mà chẳng ai biết. Bất cứ nơi nào cũng có thần minh, giấu người thì được, giấu thần thánh thì đừng hòng? Thần thánh báo cho ta biết âm mưu của các người đó!

Mỹ Hỷ run sợ:

- Ta không tin! Chẳng lẽ các người có phép tàng hình rình rập bên cạnh chúng ta?

Nhan Minh phụ họa:

- Người bịa chuyện! Người chẳng biết gì cả!

Quay qua Chân Khâm, lão hỏi:

- Các người có làm phòng chẳng!

Chân Khâm lắc đầu:

- Nhất định không có việc làm lạc! Bàn tăng hỏi kỹ lắm, tại khu gia viên của họ Triệu, chỉ có một tòa lầu hoa, và vị tiểu thư duy nhất của họ Triệu ở trong lầu đó. Có lẽ là họ đổi phòng với nhau hay sao ấy!

Nhan Minh trầm gương mặt:

- Vậy là kế hoạch của chúng ta bị tiết lộ rồi!

Mạnh Lệ Ty cười mỉa:

- Đừng manh tâm man trá, thì làm gì có quỷ tới phá nhà! Trời cao có mắt, không khi nào dung dưỡng các người làm điều càn rỡ!

Nhan Minh không đáp.

Mạnh Lệ Ty tiếp:

- Hai tên sư hổ mang dùng mê hương, định xông mê người trong phòng, song ta có mê đầu! Ta tỉnh táo, nằm chờ chúng vào!

Chân Khâm cao giọng:

- Thế là bọn này có chuẩn bị đối phó với chúng ta đó điện hạ! Cứ giết quách chúng đi, giết được tên nào, hay tên ấy!

Dận Lễ mỉm cười, lắc đầu:

- Không nên giết! Ta muốn bắt sống!

Mỹ Hỷ hấp tấp thốt:

- Đâu phải việc đùa, bát ca!

Dận Lễ nghiêm sắc mặt:

- Không ai đùa!

Nhan Minh lo lắng:

- Bát điện hạ ơi! Nếu việc này được loan truyền ra ngoài, bát quá điện hạ rút đi một mình, chối phăng, còn bọn tôi ở lại, chịu làm sao nổi trách nhiệm đây?

Mỹ Hỷ tiếp nối:

- Bát ca ơi! Hoàng đế tối kỵ việc xung đột cùng người Hán, mà việc này lại phát khởi do bọn tôi! Nếu gia gia tới che chở không kham, thì đầu bọn tôi phải rơi mất! Thành ra, giúp bát ca mà hóa hại mình!

Dận Lễ cười nhẹ:

- Hiền muội lo xa quá! Tôi làm hại vợ chồng biểu muội được sao chứ!

Mỹ Hỷ suýt gào lên:

- Giả như bát ca vô phương tiếp trợ thì sao? Giúp bát ca mà đầu rơi thì thật là oan uổng cho bọn tôi quá chừng!

Dận Lễ lắc đầu:

- Sự tình chưa ra sao, biểu muội lo sớm thì tôi còn biết nói sao! Huống chi, giết chết nữ nhân này, cũng chưa phải là kế vẹn toàn, bởi nàng có chết, nàng không tiết lộ được, đồng bọn của nàng còn đó, chúng cũng tiết lộ như thường!

Nhan Minh cao giọng:

- Cứ giết, giết được một hay một!

Dận Lễ lắc đầu:

- Không được! Bằng mọi giá, tôi cần nàng này. Con gái họ Triệu, có cũng được, không có cũng chẳng sao, nhưng nàng này thì nhứt định là phải có!

Nhan Minh giật mình:

- Điện hạ muốn lưu nàng bên mình!

Dận Lễ cười lớn:

- Đúng vậy! Đối với con gái họ Triệu, bất quá tôi cao hứng trong nhất thời thôi. Gặp đâu vui đó, không hơn không kém, vui rồi là quên hết. Nhưng đối với nàng này thì tôi tha thiết với cả tấm lòng. Bởi tôi cần có một nàng có bản lĩnh như thế bên cạnh mình.

Nhan Minh suy nghĩ một chút:

- Điện hạ thuyết phục được nàng chăng?

Dận Lễ vẫn cười rằng:

- Chỉ cần bắt sống được nàng là tôi có cách.

Nhan Minh day qua hai lạt ma:

- Hai vị đại sư làm nổi chăng?

Chân Khâm cười lạnh:

- Miễn là điện hạ thích, dù không có biện pháp cũng phải có biện pháp!

Dận Lễ phấn khởi tinh thần:

- Được lắm! Hai vị cứ thi hành đi, nếu thành công là nhất định tại hạ có thưởng lớn cho hai vị! Tại hạ bảo đảm ngôi vị Bồ Đề Lạp Cung sẽ là món quà thứ nhất cho hai vị.

Ngôi vị đó, tối thượng trong hàng lạt ma. Dận Lễ hiểu rõ hiện tình tranh chấp giữa Hồng phái và Huỳnh phái tại Tây Tạng.

Hai lạt ma hân hoan ra mắt, cùng nắm chặt tay quyền, cùng từ từ bước về phía Mạnh Lệ Ty.

Dận Lễ kêu lên:

- Nền nhớ! Tại hạ muốn bắt người sống, chứ không phải xác chết đâu nhé!

Chân Khâm mỉm cười:

- Điện hạ yên trí! Nàng sẽ không mất một sợi lông chân.

Còn lại một đoạn chủ thủ, dù muốn dù không, Mạnh Lệ Ty cũng nao núng ít nhiều.

Tuy nhiên, nàng giữ thần sắc ổn định như núi.

Nàng cao giọng thốt:

- Dận Lễ! Người lên lút rời kinh thành, mưu đồ bất chánh, ta sẽ hồi báo về kinh, người hãy lo thân trước đi là vừa, đừng vội đắc chí hiện tại!

Hai lát ma toan xuất thủ.

Dận Lễ chận lại:

- Hãy khoan!

Đoạn hướng qua Mạnh Lệ Ty, y hỏi:

- Người là ai?

Mạnh Lệ Ty lạnh lùng xưng tên.

Dận Lễ tiếp:

- Ta không cần biết tên người, ta chỉ muốn hiểu tại sao người biết tên ta!

Mạnh Lệ Ty cười mỉa:

- Ta đã nói, ta là một trong Yên Kinh Tam Hiệp, từng sống tại kinh thành. Mọi việc trong hoàng cung, ta đều biết hết, hà huống một cái tên người!

Dận Lễ nói:

- Tại sao từ lâu ta không nghe ai nói đến các người!

Mạnh Lệ Ty bĩu môi:

- Người thì còn biết gì ngoài những thứ rượu, gái, đàn, ca!

Dận Lễ biến sắc mặt:

- Còn hai người khác trong Yên Kinh Tam Hiệp, là những ai?

Mạnh Lệ Ty đáp:

- Một là sư huynh ta! Một là chồng ta!

Dận Lễ cười nhẹ:

- Thì ra người là hoa có chủ! Tại sao người không nói sớm! Ta rất chán thú gái có chồng!

Mạnh Lệ Ty trầm giọng:

- Đừng nói tốt cho mình! Trong phủ của ngươi có tám nữ nhân, ít nhất nữa số đó là vợ của kẻ khác! Chúng bị người dùng uy quyền bắt về hưởng lạc.

Dận Lễ cười khan:

- Ngươi biết rõ về việc riêng của ta! Như vậy chồng ngươi không thể là một nam nhân tầm thường trong dân chúng! Nói đi! Ngươi là người của phủ nào!

Mạnh Lệ Ty cười nhẹ:

- Ta không thuộc phủ nào cả. Ta chỉ biết mình thuộc nhóm Yên Kinh Tam Hiệp thôi!

Dận Lễ tiếp:

- Ngươi không chịu nói, cũng chẳng quan hệ gì. Ta sẽ có cách truy nguyên các ngươi!

Dận Lễ hỏi:

- Sư huynh và chồng ngươi tên chi?

Mạnh Lệ Ty đáp:

- Chồng ta là Doãn Chánh Than, sư huynh ta là Dao Canh Niên!

Dận Lễ suy nghĩ một chút:

- Những cái tên lạ, chưa nổi danh!

Mạnh Lệ Ty cười lạnh:

- Chúng ta không cần thành danh. Cái chí của chúng ta là hành hiệp trừ gian, diệt bạo, tận sát bọn ác quan, hung lại. Như các ngươi đó, thì đừng hòng bọn ta tha thứ cho!

Dận Lễ bật cười:

- Ta biết, các ngươi là người trong phủ của đại ca ta, chỉ có đại ca ta mới thu nạp bọn giang hồ một cách bừa bãi như vậy!

Mạnh Lệ Ty xì một tiếng:

- Tuy nhiên, bọn ta vẫn hơn các ngươi mấy bậc! Hơn ở chỗ còn chút thiện lương!

Dận Lễ hỏi:

- Đại ca ta đối xử rất tốt với ta, tại sao các ngươi cố tâm chống đối ta?

Mạnh Lệ Ty trầm giọng:

- Ta chỉ chống đối bọn tàn ngược dân lành, bốn phận của ta là trừ gian diệt bạo, bất chấp kẻ hung ác thuộc phủ nào, phe phái nào! Ta cũng không dung người trong phe phái ta nếu đi ngược tôn chỉ!

Dận Lễ cười ha hả:

- Ta biết cái ý của các ngươi! Các ngươi vâng lệnh đại ca ta, dò thám hành tung của ta!

Mạnh Lệ Ty lắc đầu:

- Bọn ta không tiếp thọ sự chỉ thị của ai cả. Nếu ngươi sanh tâm tàn bạo, thì hãy cố mà giữ vững chiếc đầu!

Dận Lễ lại cười vang:

- Thảo nào các ngươi chẳng to gan giết quan quân! Đó là tội phản nghịch, lão đại không tài nào đảm đương nổi đâu!

Mạnh Lệ Ty bĩu môi:

- Ngươi cứ tố cáo đi!

Dận Lễ lắc đầu:

- Vội gì! Cái chi phải đến, sẽ đến! Ta còn gặp lại lão đại mà!

Y gọi:

- Hai vị đại sư!

Chân Khâm ứng tiếng:

- Điện hạ phân phó điều chi?

Dận Lễ tiếp:

- Tại hạ cải biến chủ ý! Chúng là người tâm phúc của đại ca ta, ta không dám thu dụng bên mình. Các vị cứ thẳng tay sát tử!

Nhan Minh vội thốt:

- Điện hạ! Làm vậy là bất lợi cho vợ chồng tôi!

Dận Lễ cười mỉa:

- Các ngươi sợ à?

Mỹ Hỷ vội đáp:

- Không phải vậy đâu! Nếu bọn họ là người của đại ca...

Dận Lễ trầm gương mặt:

- Này Mỹ Hỷ! Trong tương lai, chưa biết sự việc sẽ như thế nào, thì không ai có thể cho rằng người này có hy vọng hơn người kia, các người nên mở rộng tầm mắt mà quan sát, lấy trí óc sáng suốt mà phán đoán rồi quyết định, nếu muốn giúp ta thì nên nghe ta, nếu hướng về lão đại thì đây là một cơ hội tốt. Hãy vô hùa với nữ nhân này, giết ta đi là gọn việc!

Nhan Minh kêu lên:

- Điện hạ lầm rồi!

Dận Lễ cười lạnh:

- Không có cái gì đáng gọi là lầm cả. Cái lối giẫm chân tại nơi đó không được rồi! Các người hãy quyết định, ta không thích hạng người đi hàng hai, hay bắt cả hai tay cũng thế!

Mỹ Hỷ cười vuốt:

- Bát ca đa nghi quá thì thôi! Tự nhiên là vợ chồng tôi ủng hộ bát ca rồi! Gia gia thường gởi mật thư, bảo chúng tôi nên lưu ý giúp bát ca!

Dận Lễ vẫn lạnh lùng:

- Vậy là các người thông minh! Đừng tưởng lão Đại là con trưởng mà rồi chiếm hết tiện nghi! Hắn là con giòng thứ dù lớn tuổi, sanh trước, cũng chẳng đánh đồng tiền chi lắm! Hà huống, ông già có ấn tượng không đẹp về hắn. Bất quá hắn không có chí cầu tiến, nên nhị ca mới giành được ngôi thái tử. Ta quật ngã lão nhị được, thì lão Đại có đáng kể gì cho ta đâu! Hắn bọc xuôi theo ta là tốt, chứ gan nào mà dám tranh giành với ta!

Mỹ Hỷ cười, tiếp:

- Cái đó cần gì bát ca phải nói! Tuy nhiên, dù sao thì vợ chồng tôi cũng phải vả vả với đại ca chứ! Cho nên tôi nghĩ, nên phóng thích Mạnh tiểu thư là hơn!

Dận Lễ lắc đầu:

- Không được! Lão Đại sai chúng đi theo tôi, toan làm điều bất lợi cho tôi, thì không có lý do gì khiến tôi phải khách khí với chúng! Cứ giết là phải hơn! Nếu có xảy ra việc gì, cứ đổ cho tôi, tôi chịu tất cả!

Nhan Minh suy nghĩ một chút:

- Vậy thì nên làm theo ý muốn của điện hạ!

Hai vị lạt ma rút thanh đao nhỏ bên hông cầm tay, từ từ bước tới.

Lạc Chánh nóng nảy hơn, không ngờ Chân Khâm liền thủ, vung đao chém liền.

Mạnh Lệ Ty cử đoạn chủy thủ lên, nghênh đón.

Một tiếng soạt vang khê, chủy thủ bị thanh đao chặt đứt một khúc nửa, khúc còn lại trong tay nàng chỉ dài độ tấc.

Ánh đao lại chớp lên, xẹt tới.

Mạnh Lệ Ty nhào xuống, lăn tròn mình, thừa thế đá móc lên vào hạ bộ của Lạc Chánh.

Mũi giày của nàng bằng thép cứng, gia dĩ nàng dùng tận lực bình sanh, cái đá đó phải cực mạnh, dù Lạc Chánh có luyện được ngành công đến mức thượng thừa, cũng không chịu đựng nổi ngọn cước của nàng.

Phàm luyện ngành công, bất cứ chỗ nào, người ta cũng làm cho cứng như sắt đá được, trừ hạ bộ!

Lạc Chánh không tránh kịp.

Ngọn cước trúng đích, ự đau quá rú lên một tiếng, buông rời thanh đao, hai tay bụm ngọc hành, khò mình nhắm mắt.

Chân Khâm nổi giận, xuống thấp tay đao, chặt mạnh.

Mạnh Lệ Ty đã chụp kịp thanh đao của Lạc Chánh buông rơi, vung ngược lên.

Một tiếng soảng vang dội, hai thanh đao chạm nhau, vì kinh lực kém, Mạnh Lệ Ty chồn cánh tay, suýt buông đao.

Nàng cố gượng hoành tay, trả lại Chân Khâm một chiêu.

Chân Khâm lợi hại hơn Lạc Chánh một bậc, vừa đón đỡ thế công của địch vừa hướng qua Lạc Chánh hét:

- Sư đệ lui ra góc tường kia, vận khí một lúc đi! Để một mình ngu huynh thu thập nàng cho!

Chân Khâm vừa khoa đao nghênh chiến, vừa phát chuông với bàn tay thừa.

Nhờ luyện được da thịt cứng rắn, không sợ đao kiếm chạm vào, Chân Khâm không ngăn thanh đao của Mạnh Lệ Ty, nên luôn luôn tiếp cận, làm cho Mạnh Lệ Ty lăm lăm rất lúng túng, chỉ còn thủ một cách chặt vật, chứ hết phương phản công.

Cũng may, nhờ nàng có thân pháp nhanh nhẹn, nên mấy lượt lâm nguy đều thoát khỏi nạn cả.

Nếu trận đấu kéo dài, thì Mạnh Lệ Ty bại là cái chắc.

Dận Lễ ngứa ngáy, rút kiếm cầm tay, kêu lên:

- Nàng ngoan cố, quật cường quá, bình sanh tại hạ chưa từng thấy! Đại sư lui ra đi, để tại hạ đấu với nàng mấy chiêu xem sao!

Chân Khâm vội ngăn:

- Đừng, điện hạ! Điện hạ cảnh vàng lá ngọc, mạo hiểm làm chi!

Dận Lễ lắc đầu:

- Không sao đâu! Tại hạ nhận thấy có thể ứng phó với thân thủ của nàng ta! Đại sư bước ra đi, để đó cho tại hạ! Và đại sư hãy lưu ý đừng để nàng chạy đi mất nhé!

Chân Khâm thu đao nhảy ra khỏi vòng chiến.

Dận Lễ vào cuộc cười thốt:

- Tiểu nương tử ơi! Trông nương tử, tại hạ thương tiếc quá chừng! Đi theo lão đại làm chi? Bất quá chỉ tìm dịp xuất thân thôi! Sao cho bằng theo tại hạ? Trong tương lai nương tử sẽ có dịp thành đạt phi thường! Có ở tại kinh, hẳn nương tử hiểu rõ tình thế, tại hạ không cần phải nói nhiều. Giả như nương tử ly khai người chồng hiện tại, thì sau này sẽ có hy vọng làm hậu, làm phi, nương tử hãy nghĩ lại đi.

Thay vì đáp, Mạnh Lệ Ty phát xuất một chiêu đao.

Dận Lễ hoành kiếm đón đỡ, rồi nửa đùa nửa thật, giao đấu với Mạnh Lệ Ty.

Về kiếm pháp, y chưa sánh kịp Mạnh Lệ Ty, song nàng bị Chân Khâm quần cho một lúc, công lực giảm nhiều, thành thử Dận Lễ áp đảo nàng không khó lắm.

Mỹ Hỷ cao hứng, thốt:

- Bát ca tài quá! Học nghệ như vậy mới đánh công lao đó!

Dận Lễ mỉm cười đáp:

- Về tài, thì tôi có rất nhiều tài lắm, nào chỉ có một vũ công mà thôi đâu! Muốn biết những cái hay của tôi, biểu muội cứ hỏi những nàng thường ở bên mình tôi, nhất định là biểu muội nghe rồi, sẽ đổ mặt cho mà xem!

Câu nói có vẻ khinh bạc quá, song Mỹ Hỷ lại chẳng lấy làm phiền.

Mụ ta lại còn cười khoái trá, cho rằng thích thú là khác.

Nhưng Mạnh Lệ Ty thì cảm thấy chối tai, thừa dịp Dận Lễ sơ ý, nàng thọc nhanh một đao.

Dận Lễ phát giác kịp thời, đảo bộ lách mình tránh khỏi.

Mạnh Lệ Ty quát:

- Tránh đi đâu cho thoát khỏi tay ta!

Song thay vì nàng tiến theo Dận Lễ, thì nàng lại nhảy ngược chiều, như vậy là khoảng cách nới rộng nhau.

Tiếp theo đó, nàng xoay người, nhún chân, phóng mình qua cửa sổ lầu.

Dận Lễ kêu lên:

- Nàng định trốn đó! Chặn lại gấp!

Chân Khâm luôn luôn chăm chú nhìn nàng, tự nhiên thấy rõ nàng lao mình đi.

Không chậm trễ, y há miệng, phát xuất phi kiếm.

Một đạo bạch quang bay theo Mạnh Lệ Ty.

Mạnh Lệ Ty vừa đến cửa sổ, thì đạo bạch quang cũng vừa bay đến.

Trong tình thế đó, chắc chắn là bạch quang xuyên thủng lưng nàng, trở ra ngực.

Nhưng, bên ngoài cửa sổ, một bóng người từ trên mái lầu buông xuống, đồng thời gian, một đạo thanh quang chớp lên lao vút qua khung cửa sổ vào trong phòng.

Đạo thanh quang chạm vào đạo bạch quang, bạch quang rơi xuống nền.

Thì ra đó là một vật hình tròn, mỏng, cạnh bén, bằng thép cứng.

Chân Khâm kịp nhận ra bóng đó là một nam tử có thân vóc cao, tuổi nhỏ, tay cầm một thanh trường kiếm.

Thép kiếm óng ánh màu xanh, tỏ ra kiếm đó là một vật chí báu.

Y quát hỏi:

- Người là ai, dám ngăn chặn hành động của bản tăng.

Thanh niên cười nhẹ:

- Ta là Dao Canh Niên, người thứ hai trong nhóm Yên Kinh Tam Hiệp. Các người ỷ trượng đồng người, khi phụ sự mọii ta, ta bắt buộc phải xuất hiện, cảnh cáo các người phải tuân theo luật giang hồ.

Dao Canh Niên, tức là Niên Canh Nghiêu, và Doãn Chánh Thanh, đương nhiên là Dận Trinh.

Rời Bắc Kinh, du hành khắp sông hồ, kết nạp hào kiệt, họ đến phủ Tế Nam.

Triệu Sĩ Hội, là vị thế thúc của Niên Canh Nghiêu, họ vào đó, trước vẫn an, sau hỏi thăm tin tức của giới giang hồ.

Triệu Sĩ Hội là dòng dõi của tòi thần nhà Minh ngày xưa, lão ta cũng là một nhân vật quan trọng trong Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội.

Không ngờ, đến đây, họ lại gặp thuộc hạ của Nhan Minh uy hiếp Triệu Sĩ Hội.

Một cơ hội tốt cho họ tạo thành danh, họ liền xuất đầu lộ diện, can thiệp dưới danh hiệu Yên Kinh Tam Hiệp.

Chính bọn Dận Trinh bảo Triệu Sĩ Hội giả vờ tuân phục Sở Thanh Phụng để cho họ thực hành mật mưu mô, do đó Mạnh Lệ Ty mới thay thế Triệu tiểu thư, và hai lạt ma cướp lằm.

Trong khi hai lạt ma đưa Mạnh Lệ Ty về phủ Tổng Đốc hiến nạp cho Nhan Minh, thì Dận Trinh và Niên Canh Nghiêu âm thầm theo sau, nấp trên mái lầu, phòng bảo vệ nàng.

Vì không thể xuất hiện, Dận Trinh trao Cự Khuyết Kiếm cho Niên Canh Nghiêu xuống cứu Mạnh Lệ Ty, phi kiếm của Chân Khâm gặp Cự Khuyết trở thành vô dụng.

Niên Canh Nghiêu không để mất thì giờ, tấn công Chân Khâm luôn.

Mạnh Lệ Ty có viện thủ, cũng trở lại.

Dận Lễ muốn tiếp tục giao đấu với nàng, song Chân Khâm gọi to:

- Không nên, điện hạ! Địch đến đây không rõ nhiều hay ít, điện hạ nên bảo trọng mình vàng, cứ để cho bản tăng đối phó với chúng!

Lạc Chánh sau một lúc vận khí, lấy lại bình thường, đứng lên, tiếp nối:

- Điện hạ để nàng cho bản tăng thu thập!

Dận Lễ nhìn lên nóc nhà đối diện, thấy lơ mờ một bóng người, không nhận ra chính là ca ca của y.

Y nghĩ, mình lén lút xuất kinh, hành sự mờ ám, nếu để cho sự tình loan truyền ra quảng đại dân chúng, thấu đến tai triều đình, thì phiền phức lớn cho y.

Cho nên, y vừa lui lại, vừa thốt:

- Được rồi! Các đại sư cứ xuất thủ, cố gắng giết cho kỳ được chúng. Chúng là thuộc hạ của lão đại, để chúng sống rất nguy hiểm cho tại hạ đây!

Lạc Chánh gạt đầu, tiến lên, đồng thời tung quyền vào mặt Mạnh Lệ Ty.

Hiện tại Mạnh Lệ Ty kiệt sức lắm rồi, song không lẽ khoanh tay chờ chết?

Bất buộc nàng phải gắng gượng nghênh chiến.

Bốn người phân làm hai cặp, đánh vùi.

Niên Canh Nghiêu và Chân Khâm trong cái thế quân bình, đao không bằng kiếm, bù lại, y luyện môn khí công, không sợ đao kiếm, bất quá y chỉ cần giữ mấy chỗ nhược, nên không sợ Cự Khuyết Kiếm uy hiếp.

Một bên, bằng vào kiếm báu, một bên bằng vào khí công, song phương tung hoành, vừa kịch liệt vừa ngoạn mục.

Ngược lại, Mạnh Lệ Ty lại không được ung dung như sư huynh.

Một phần, do nàng kiệt sức, phần khác nàng chưa cao minh bằng Lạc Chánh, dù có đao trong tay, nhưng Lạc Chánh lại có khí công, thành ra đao không làm cho Lạc Chánh ngán, và Lạc Chánh luôn luôn nhập nội vung quyền ào ào như vũ bão, nàng gặp nguy từng cơn, từng cơn.

Nàng chỉ còn có một lối phản công là nhắm vào hạ bộ mà kích, song đối phương đã đề phòng, nàng khó có cơ hội đắc thủ.

Sau một lúc, Mạnh Lệ Ty mệt lả, thở ô ô gọi to:

- Doãn tướng công! Sao không xuống đây, trợ giúp tiện thiếp?

Người trên nóc nhà bất động.

Niên Canh Nghiêu trấn an nàng:

- Sư muội cứ bình tĩnh mà giao đấu. Doãn đại ca đứng trên đó giám thị cuộc chiến, khi nào cần thiết, người sẽ xuống giúp, đừng lo sợ gì cả.

Để gây hoang mang cho đối phương, y tiếp:

- Chúng ta cố giết được Bát hoàng tử Dận Lễ ngay tại phủ Tổng Đốc này, xem Nhan Minh sẽ ăn nói làm sao với triều đình!

Vợ chồng Nhan Minh biến sắc mặt. Câu nói đó có hiệu lực phi thường.

Mỹ Hỷ hấp tấp gọi Dận Lễ:

- Bát ca oi! Nguy lắm! Nguy lắm! Sự liên kết giữa ngoại thần và hoàng gia là điều cấm kỵ tối trọng, cái tội danh này lão Nhan tài gì mang nổi. Hà huống, bát ca lại xuất ngoại với tánh cách riêng tư! Tôi nghĩ bát ca nên đi gấp là hơn!

Tự nhiên Dận Lễ cũng hiểu lợi hại như thế nào.

Lấy con mắt nhà nghề nhìn vào cuộc chiến, y nhận thấy Lạc Chánh chiếm ưu thế rõ ràng, còn Chân Khâm không dễ gì thủ thắng trước đối phương. Như vậy, cục diện vẫn còn bất lợi và nguy cho y nhiều hơn, y nghĩ chuồn đi là phải hơn.

Nhưng y chỉ tay lên nóc nhà, thốt:

- Trên kia còn một người, tôi đi chưa được!

Nhan Minh cắn răng đáp:

- Cho hai vị đại sư ứng phó, đưa điện hạ rời khỏi nơi đây, tôi sẽ gióng chiến báo động quan quân kéo đến bao vây bắt bọn này, chỉ cần điện hạ vắng mặt là tôi có cách giả quyết sự tình dễ dàng.

Mỹ Hỷ kêu lên:

- Làm như vậy sao được? Hai đại sư đi hết, còn ai đâu bảo vệ chúng ta? Ông chống nổi với hai người đó không?

Nhan Minh lắc đầu:

- Không quan hệ! Họ là người của đại hoàng tử, tôi nghĩ họ không dám sát hại quan viên của triều đình đâu! Điện hạ hãy đi gấp đi!

Dận Lễ thốt:

- Được! Tôi đi! Về đến nơi trú ngụ rồi, tôi sẽ cho người đến đây tiếp trợ muối trượng, bắt bọn này!

Y khoa kiếm một vòng, nương kiếm thoát đi.

Nhan Minh với tay chụp dùi thanh la, gióng lên liên hồi.

Chân Khâm nỗ lực bức thoát đối phương, đoạn theo sát Dận Lễ, Lạc Chánh bám dính phía hậu.

Cả ba tránh người trên nóc, chạy về hướng nghịch.

Dận Trinh vờ đuổi theo, nhưng chỉ hò hét cầm chừng, cầu giục họ chạy gấp thì hơn!

Thanh la vang động, bọn gia tướng và võ sư hộ vệ quanh viện ùn ùn kéo tới.

Tuy nhiên, họ không dám vào khu hậu viện ngay, bởi ngày thường Nhan Minh nghiêm cấm mọi cuộc xâm nhập vào khu đó, trừ khi có lệnh gọi chánh thức.

Họ chỉ đứng bên ngoài vòng tường, đốt hỏa cầu, quơ đuốc sáng choang, đồng thời la hét vang dội.

Có mấy vị võ sư trông thấy Dận Trinh trên nóc nhà, liền xách vũ khí nhảy lên, song qua vài chiêu, Dận Trinh đánh họ nhào xuống bên dưới hết.

Nhan Minh chường mặt bên ngoài lầu quất:

- Phóng tiễn! Phóng tiễn gấp.

Bọn cung tiễn sắp sửa buông giằng cung.

Bên trong lầu, Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty, người chụp Mỷ Hỷ, người chụp Nhan Minh, đưa ra phía trước, làm bia cho tên.

Đoạn cả hai lao mình ra ngoài, tụ họp với Dận Trinh tại một chỗ.

Bọn cung tiễn làm sao dám bắn!

Mỷ Hỷ sợ đến bất tỉnh.

Nhan Minh van cầu rồi rít:

- Ba vị tráng sĩ là người của đại hoàng tử, mục tiêu của các vị là bắt điện hạ, mà bắt điện hạ thì đã đi rồi, các vị có giết hạ quan cũng vô ích thôi! Trái lại còn sanh phiền phức cho các vị nữa đó! Chi bằng buông tha hạ quan đi, chúng ta sẽ thương lượng với nhau!

Dận Trinh cười lạnh, hỏi:

- Người có đuôi không? Người không nhận ra ta à?

Nhan Minh trố mắt nhìn, bất giác kinh hãi, run run giọng kêu lên:

- Tứ... điện hạ!

Dận Trinh trầm giọng:

- Đừng làm ồn ào! Bảo chúng lui hết đi!

Niên Canh Nghiêu vội thốt:

- Không được đâu, đại ca! Cứ để chúng phóng tiễn là hơn.

Trong nhất thời, Dận Trinh không kịp hội ý.

Niên Canh Nghiêu đưa tay chỉ Mỷ Hỷ, tiếp:

- Ý tứ của đại ca là muốn Nhan Minh hồi đầu, trở về với chúng ta, nhưng có một mụ vợ như thế, khi nào y dám phản kháng nhạc gia của y! Chi bằng nhân cơ hội này, giết quách mụ đi, cho Nhan Minh ly khai luôn nhà vợ!

Dận Trinh mỉm cười:

- Muốn giết ác phụ, mình thiếu chi biện pháp, cần gì nhân dịp này?

Y gọi Nhan Minh:

- Bảo gia tướng của ngươi rút lui đi!

Nhan Minh vội gọi vọng xuống:

- Các người lui tất cả!

Dận Trinh tiếp:

- Chúng ta vào nhà đàm đạo.

Cả bọn lại vào khách sảnh, trong tòa lầu.

Nhan Minh quỳ xuống, van cầu:

- Nô tài đáng chết! Nô tài thực sự không biết có điện hạ đến. Nếu biết được thì dù có gan bằng trời, nô tài cũng chẳng dám mạo phạm.

Dận Trinh cười lạnh:

- Đây Nhan Minh. Ta phụng chỉ xuất kinh, không giống như lão bát lén lút ra đi. Ta đem sự việc của các người tâu lên hoàng thượng, thử hỏi người có mấy cái đầu mà không sợ roi?

Nhan Minh sợ cuống cuống.

Niên Canh Nghiêu kéo y đứng lên, cười thốt:

- Nhan đại nhân ơi! Đại nhân cứ yên trí đi! Nếu điện hạ muốn giết, thì đại nhân đâu còn sống đến bây giờ! Hãy bình tĩnh nghe điện hạ phân phó.

Nhan Minh run giọng:

- Nô tài đâu dám làm điều sai quấy. Tại bát điện hạ bức bách nô tài đó!

Dận Trinh lạnh lùng:

- Các người trù mưu định kế làm sao, ta đều nghe hết. Cái chủ ý đúng là do người phát xuất, bây giờ người muốn đổ cho lão bát sao?

Nhan Minh nhận ra, thần sắc của Dận Trinh vẫn lạnh lùng, song bớt vẻ nghiêm, điều đó chứng tỏ sự quyết liệt nơi y đã dụi bớt phần nào, không như lúc đầu y hiện lộ địch ý đáng sợ.

Lão ta làm gan, phân trần:

- Điện hạ xét cho nô tài! Bát điện hạ cầm mật thư của một vương gia, mà tiền trình của nô tài thì toàn nhờ Mỹ Hỷ. Làm sao nô tài không vượt ve Bát điện hạ cho được.

Dận Trinh trầm giọng:

- Ta hiện cho ngươi lắm! Nhưng mật thư gì đó? Ở đâu?

Nhan Minh đáp:

- Nô tài đốt rồi!

Dận Trinh bĩu môi:

- Đúng là ngươi không muốn sống thật mà! Trong trường hợp này mà ngươi còn dám nói ngoa với ta!

Nhan Minh đổ mồ hôi lạnh:

- Nô tài mà trao bức thư đó ra, Mỹ Hỷ sẽ thông báo về kinh, thì cái đầu của nô tài phải rơi mất!

Dận Trinh hừ một tiếng:

- Các ngươi là vợ chồng với nhau, mụ ấy đối xử tàn độc với ngươi như vậy à?

Nhan Minh cười khổ:

- Điện hạ chẳng biết sao mà còn hỏi! Nếu nữ nhân làm quan được, thì cái chức Tổng Đốc đâu đã về tay nô tài? Trọn hạt Sơn Đông đã do Mỹ Hỷ thống trị từ lâu rồi! Mụ ta chỉ biết có quyền thế, phú quý, chứ không có một điểm nhỏ cảm tình đối với bất kỳ ai!

Dận Trinh cười nhẹ:

- Có một người vợ như vậy, là nắm được nguồn phú quý vinh hoa vô tận! Nhưng chỉ có mỗi một mình ngươi chịu đựng nỗi thôi. Duy nhất một mình ngươi thôi! Ngươi cứ trao bức mật thư cho ta! Ta sẽ bảo vệ ngươi, chẳng việc gì mà phải sợ!

Nhan Minh bối rối:

- Rồi sau này, nô tài phải giải thích thế nào với Mỹ Hỷ?

Dận Trinh cười lạnh:

- Mỹ Hỷ đâu còn nữa mà ngươi sợ? Mụ ta đã chết vì kinh hãi rồi!

Nhan Minh lắc đầu:

- Bà ta chỉ hôn mê vì sợ, chứ đâu có chết!

Dận Trinh day qua Niên Canh Nghiêu bảo:

- Làm cho giống một chút coi nào? Cho Nhan Minh để ăn nói với nhạc gia lão ta!

Niên Canh Nghiêu hội ý, điểm ngón tay vào ngực Mỹ Hỷ.

Bà ta rùn người, mồm há hốc, mắt trừng lên.

Đúng là có vẻ quá sợ mà chết gấp!

Nhan Minh kinh hồn hoảng vía, run người bần bật.

Dận Trinh thốt:

- Bây giờ ngươi có thể trao bức thư cho ta đó! Ngươi yên trí, trong lúc này ta chưa muốn quật ngã lão nhạc phụ của ngươi đâu! Tuy nhiên con gái của lão chết rồi, thì mọi liên hệ giữa ngươi và lão không còn nữa. Nếu ngươi muốn bảo toàn chức vị Tổng Đốc, thì ngươi nên tự kiểm thảo. Chuẩn bị thái độ thích ứng trong tương lai. Ngươi hiểu ý tứ của ta chẳng?

Nhan Minh quỳ xuống, đáp:

- Hiểu! Hiểu! Nô tài hiểu rõ! Mọi việc đều sẽ nhờ điện hạ chiếu cố tài bồi!

Dận Trinh chìa tay ra:

- Bức thư mật đâu, trao ra đây cho ta! Tuy ta không có ý lợi dụng nó, song ta phải cầm chắc một chứng cứ gì, để từ nay về sau, ngươi hết lòng nghe theo lời ta!

Nhan Minh suy nghĩ một lúc, rồi đẩy nhẹ bức họa trên tường, phía sau bức họa, có một cái lỗ nhỏ, sâu vào tường trong lỗ, có chiếc hộp bọc gấm.

Lão mở chiếc hộp, soạn bức thư mật, lấy trao cho Dận Trinh.

Dận Trinh mở xem, cười lạnh thốt:

- Lão Nột lên lúc kết nạp ngoại thân, dù sao thì ngươi cũng là con rể của lão, cái đó cũng được đi! Song lão ta cuồng vọng, phê phán triều đình luận bàn quốc pháp, dám chen vào vụ tuyển lựa kẻ nối tiếp ngôi cửu trùng, thì cái tội của lão không thể tha thứ được! Kết phe, lập đảng với vương tử là lão không sợ rúng đầu đó nhé! Với bức thư này, toàn gia của lão khó tránh khỏi bị tru diệt!

Nhan Minh không còn biết gì, làm gì hơn là run sợ.

Dận Trinh tiếp:

- Ta không tưởng lợi dụng đến bức thơ mật nầy. Nền cần giữ nó lại, bất quá ta muốn dùng nó để tìm cách giải thoát một mối lo cho người vậy thôi. Người cứ yên tâm, hiện tại ta còn mấy việc phải làm, có lợi cho người nhiều.

Y lấy phong thơ cất vào mình, đoạn cùng Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty bước đi.

Nhan Minh quỳ lạy, tiễn đưa.

Dận Trinh dặn dò:

- Tuy ta vâng chiếu xuất kinh, song ta cần phải giữ hành tung bí mật. Người có thể liên lạc ngay với Sô tri phủ, thương lượng với y, y cũng là tay khá đấy. Ta giúp người trừ diệt mục vợ ác, từ nay người sẽ sung sướng đến suốt đời. Việc gì muốn làm cần làm, phải đắn đo cẩn thận trước khi làm nhé.

Nhan Minh dập đầu lạy, khi ngẩng mặt lên thì Yên Kinh Tam Hiệp đã mất dạng rồi.

Y có cảm tưởng mình đang nằm mộng, nhưng xác chết cứng lạnh của Mỹ Hỷ nằm sò sờ trước đó, làm y trở lại thực tế phũ phàng.

Y giống thanh la, triệu tập thuộc hạ, vừa khóc thương vợ, vừa mắng bọn gia tướng bất tài, sau cùng sai người thỉnh Sô Thanh Phụng đến nghị luận việc tương lai.

Sô Thanh Phụng ngay trong đêm đến nơi, cả hai thương lượng với nhau đến khi trời sáng mới cáo từ, mang theo một tâm trạng cực kỳ hỗn loạn.

Tổng Đốc bận việc tang ma, mọi sự do tri phủ Tế Nam là Sô Thanh Phụ đại diện xử lý tạm thời.

Sự vụ quan trọng hết là công cuộc tập nã Yên Kinh Tam Hiệp.

Thông cáo chỉ nêu bốn chữ Yên Kinh Tam Hiệp, chứ không hề ghi tên họ, tuổi tác, mô tả hình dáng, cho nên cuộc tập nã chỉ có tánh cách tượng trưng vậy thôi.

Thông cáo thì yêu cầu các nơi truy tầm, tập nã, nhưng bên ngoài thì Sô tri phủ lại truyền ngôn là Yên Kinh Tam Hiệp chuyên làm những việc nghĩa.

Từ đó, Yên Kinh Tam Hiệp bắt đầu nổi danh không lâu lắm, trên giang hồ, thiên hạ hầu hết đều nghe nói đến.

- o O o -